

[Kai Moltke.]

situation, at de lige havde hørt og senere fået udleveret manuskriptet til økonomiministerens redegørelse og dernæst til den fungerende finansministers fremsættelsestale, og så lå der i øvrigt kun ét af de lovforslag til gennemlæsning, som man ville have vi skulle tage stilling til her ved første behandling. Sådan noget er en uanstændighed. Kan man tale om saglig afgørelse af vigtige spørgsmål, når ikke engang lovteksterne med bemærkninger osv. er tilgængelige for de medlemmer, som skal tage ansvaret for den lovgivning, som skal gennemføres? Bør man i alle tilfælde ikke have det minimum af sagkundskab, man kan få ved at have haft tid og lejlighed til at gøre sig bekendt med de lovforslag, som regeringen fremsætter i huj og hast i en paniksituation og med panikkens usaglige virkninger?

Bag ved denne situation, hvor vi altså efter min mening bliver rigtig dårligt behandlet, og som behandles under de slettest mulige former, ligger en hel række alvorlige spørgsmål. Der er ting, som regeringen intet ansvar har for — lad os dog endelig begynde med de lysere sider. Der er den internationale valutakrise. Den er hverken skabt af økonomiministeren eller regeringen eller det danske folketing; det er en tilstand, som efterhånden har udviklet sig til et konstant tilbagevendende fænomen i den vestlige verdens økonomi, lige siden vi havde den engelske devalueringskrise.

Den anden ting, som jeg tror man bliver nødt til at tage ganske alvorligt fat på her, er den centrale rolle, som Den tyske Forbundsrepublik, dens bankfolk og dens regering spiller for den manglende stabilitet, som findes i europæisk økonomi og specielt i europæisk pengevesen.

Nu er folketinget ikke forvænt med oplysninger om dette. Jeg prøvede i december måned ved første behandling af finanslovsforslaget at gennemgå den sidste valuta-krise, dens former, dens motiver, dens resultater — sidste gang vi havde denne milliardernes

flugt, som vi også har i den nuværende situation. Jeg skal ikke gå i enkeltheder her, for tiden er fremskredet, men vil lige gøre opmærksom på, at man skal være forsigtig på ét område. Det er blevet slået op, at Tyskland ikke tænker på en opskrivning af marken; men i de mere detaljerede opgivelser siges det, at man ikke skal vente, at Tyskland ensidigt skal gå til en revaluering af marken. Hvad betyder det? Det betyder, at tvetydigheden, usikkerheden på markedet opretholdes. Det betyder, at marken måske nok kan opskrives under pres, under forhandlinger, men det skal måske ske samtidig med, at pundet og francen devalueres endnu engang med alle de farer, som også for fremtidig dansk økonomi er forbundet hermed. Det er her, regeringen er kommet i en kedelig situation. Man tog ikke novemberkrisen, hvor vi sidste gang havde milliardernes kapløb over de forskellige vesteuropæiske grænser, så alvorligt, at man indstillede sig på at sikre sig med hensyn til lån og gøre det i et hastigt tempo. Da regeringen så endelig tog sig sammen og skulle søge pengene i udlandet, viste det sig for det første, at de ikke var tilgængelige på de tidspunkter, hvor de var ønskede og skulle anvendes, og for det andet, at renten var betydelig højere end den fordelagtige rente, man kunne have fået, hvis man havde lånt på et tidspunkt, hvor renterne endnu ikke var begyndt deres himmelflugt i de tilstødende lande på grund af de ustabile pengeforhold.

Jeg hørte med virkelig glæde både hr. Aksel Larsen og hr. Sigsgaard nævne, at når der er en sådan overflod i Tyskland, at man nu begynder at låne penge ud til betrængte nationer, rimeligvis til en høj rente og måske, hvis det er i obligationsform, til en lav kurs, ville det måske ikke være for tidligt at begynde at snakke om, at Tyskland i grunden skylder os en hel del penge fra krigstiden, at landet stadig væk har et uopgjort mellemværende med Nationalbanken på ca. 12 milliarder kr., og at lidt afdrag her i alle tilfælde ikke kunne siges